

I

De rechercheur werd precies vier minuten nadat hij uit zijn auto was gestapt neergeschoten. Hij bewoog zich alsof hij zijn lot al kende. Hij duwde het portier door de weerstand van een stugge scharnier, draaide traag op het versleten kunstleer en zette beide voeten stevig op de grond. Daarna greep hij de deurlijst met beide handen vast en hees zich eruit en overeind. Hij bleef even in de koude, heldere lucht staan. Toen draaide hij zich om en deed het portier dicht. Hij bleef nog even staan. Vervolgens liep hij naar voren en leunde vlak bij de koplamp tegen de motorkap.

De auto was een Chevrolet Caprice van zeven jaar oud. Hij was zwart en er stond geen politiemarkering op. Maar er zaten drie antennes op en hij had gewone wioldoppen van chroom. De meeste politiemensen zweren bij de Caprice. Zo zag deze man er ook uit. Hij zag eruit als een door de wol geverfde rechercheur die het hele wagenpark van de politie tot zijn beschikking had. En alsof hij in de oude Chevrolet reed omdat hij dat wilde. Omdat hij geen belangstelling voor de nieuwe Fords had. Ik zag die koppige oudgediende-persoonlijkheid in zijn houding. Hij was breed en zwaar en droeg een onopvallend donker pak van de een of andere dikke wol. Hij was groot maar ietwat gebogen. Een oude man. Hij keek in noordelijke en zuidelijke richting de weg af en vervolgens reikhalzend over zijn schouder naar de poort van de universiteit. Hij was een kleine dertig meter bij me vandaan.

Het hek van de universiteit was zuiver ornamenteel. Twee hoge zuilen van baksteen rezen op uit een uitgestrekt grasveld achter het trottoir. Tussen de zuilen hing een hoog, dubbel hek van fraai gekruld, glanzend zwart smeedijzer. Het zag eruit alsof het pas was geverfd. Waarschijnlijk kreeg het na elke winter een nieuw jasje. Het had geen beveiligingsfunctie. Wie eromheen wilde kon zo het gras op rijden. Het stond trouwens wijd open. Erachter was een oprijlaan met aan weerskanten een ijzeren paaltje tot kniehoogte dat bijna drie meter naar achteren stond. Daaraan zaten sluitingen. Elk hek zat aan zo'n paaltje vast. Wijd open. De oprijlaan

voerde naar een groepje gebouwen van lichtgekleurde baksteen een meter of honderd verderop. De gebouwen hadden steile, bemoste daken waarboven takken hingen. Overal stonden bomen. Ze begonnen net uit te botten. De kleine, gekrulde blaadjes waren heel groen. Over zes maanden zouden ze groot en rood en goud zijn, en zou het er wemelen van de fotografen om ze vast te leggen voor de universiteitsbrochure.

Twintig meter voorbij de politieman en zijn auto stond een pick-up aan de overkant. Hij stond vlak tegen de stoeprand met zijn neus naar me toe op vijftig meter afstand. Hij zag er een tikje ongerijmd uit. Hij was verschoten rood en voorop zat een dikke *bullbar*. Die was dofzwart en zag eruit alsof hij een paar keer een deuk had opgelopen en weer rechtgeslagen was. In de cabine zaten twee mannen. Ze waren jong, groot en blond en zagen er netjes uit. Ze zaten roerloos voor zich uit naar niets in het bijzonder te staren. Ze keken niet naar de politieman. Ze keken ook niet naar mij.

Ik stond een eindje naar het zuiden. Ik had een anoniem bruin busje dat voor een muzikwinkel geparkeerd stond. Het was het soort winkel dat je doorgaans in de buurt van een universiteitspoort vindt. Op de stoep stonden rekken met tweedehands cd's en in de etalage erachter hingen posters van bands waarvan niemand ooit had gehoord. De achterdeuren van het busje stonden open. In de laadruimte stonden dozen. In mijn handen had ik een stapel formulieren. Ik droeg een jas, omdat het een koude ochtend in april was. Ik droeg handschoenen, omdat de dozen achterin losse nietjes hadden waar ze opengescheurd waren. Ik had een wapen, omdat ik dat gewend ben. Het stak achter in mijn broeksband. Het was een Colt Anaconda, een kolossale revolver van roestvrij staal, geschikt voor een .44 Magnum-patroon. Het was bijna vijfendertig centimeter lang en woog meer dan achttienhonderd gram. Niet mijn voorkeurswapen. Het was hard, zwaar en koud en ik was me er voortdurend van bewust.

Midden op de stoep bleef ik staan, keek op van mijn papieren en hoorde de motor van de pick-up in de verte aanslaan. Hij ging nergens heen. Hij bleef met draaiende motor staan. Wit uitlaatgas verzamelde zich bij zijn achterwielen. De lucht was koud. Het was nog vroeg, en de straat was uitgestorven. Ik ging achter het busje staan en wierp een blik langs de muzikwinkel op de universiteitsgebouwen. Voor een van de gebouwen zag ik een Lincoln Town Car. Ernaast stonden twee mannen. Ze waren honderd meter bij

me vandaan, maar geen van tweeën zag eruit als een limousinechauffeur. Limousinechauffeurs zijn nooit met zijn tweeën, zien er niet jong en potig uit en gedragen zich niet nerveus en argwanend. Die gasten leken precies op lijfwachten.

Het gebouw waarvoor de Lincoln stond te wachten zag eruit als een kleine studentenflat. Boven een grote, houten deur stonden Griekse letters. Ik zag de grote houten deuren opengaan en een jonge, magere knaap naar buiten komen. Hij leek me een student. Hij had lang, slordig haar, was gekleed als een dakloze, maar droeg een tas van zo te zien duur, glanzend leer. Een van de lijfwachten stond op de uitkijk, terwijl de andere het achterportier openhield. De jonge knaap gooide zijn tas op de achterbank en schoof er zelf achteraan. Hij trok het portier zelf achter hem dicht. Op honderd meter hoorde ik het vaag en gedempt dichtslaan. De lijfwachten keken even om zich heen, stapten vervolgens voorin, en even later reed de auto weg. Dertig meter daarachter volgde een auto van de bewakingsdienst van de universiteit, die langzaam dezelfde kant op reed, alsof hij niet van plan was in konvooi te rijden maar daar toevallig ook moest zijn. Er zaten twee particuliere bewakers in. Ze hingen onderuitgezakt en keken doelloos en verveeld.

Ik deed mijn handschoenen uit en gooide ze achterin. Ik liep de weg op, waar ik beter kon zien. Ik zag de Lincoln met gematigde snelheid uit de oprijlaan komen. Hij was zwart, glanzend en onberispelijk. Er zat een heleboel chroom op en hij stond goed in de was. De universiteitsbewakers reden er een flink eind achter. De wagen bleef even bij het ornamentele hek staan, sloeg links af en reed in zuidelijke richting de kant van de zwarte politie-Caprice op. Mijn kant op.

Wat er vervolgens gebeurde, duurde acht seconden, maar voelde als een oogwenk.

De verschoten pick-up maakte zich twintig meter terug van de stoeprand los en trok hard op. Hij haalde de Lincoln precies ter hoogte van de politiewagen in en passeerde de rechercheur op dertig centimeter van zijn knieën. Daarna gaf hij nog meer gas, de chauffeur gaf een ruk aan het stuur en ramde met de bullbar tegen de voorbumper van de Lincoln. De chauffeur van de pick-up hield het stuur gedraaid, de voet op het gas en dwong de Lincoln de berm in. Het gras werd omgeploegd, de Lincoln vertraagde aanmerkelijk en botste vervolgens frontaal tegen een boom. Er klonk een klap van indeukend en scheurend metaal en van koplampglas

dat aan scherven ging, er ontsnapte een grote stoomwolk en de groene boomblaadjes schudden en trilden heftig in de stille ochtendlucht.

Vervolgens stapten de twee mannen schietend uit de pick-up. Ze hadden zwarte machinepistolen en vuurden op de Lincoln. Het kabaal was oorverdovend en ik zag lege hulzen in een boogje op het asfalt regenen. Daarna rukte het tweetal de portieren van de Lincoln open. Een van hen boog zich achterin om de jongen naar buiten te slepen. De ander vuurde nog steeds voorin. Daarna stak hij zijn linkerhand in zijn zak en haalde een soort granaat te voorschijn. Wierp die in de Lincoln, sloeg de portieren dicht, greep zijn makker en de jongen bij de schouder, draaide ze weg en duwde ze in een hurkhouding. Er volgde een harde, felle explosie in de Lincoln. Alle zes de ramen werden verbrijzeld. Ik stond op meer dan twintig meter afstand en voelde de dreun lijfelijk. Daarna krabbelde de man die de granaat had gegooid overeind en sprintte naar de passagierskant van de pick-up. De ander duwde de jongen in de cabine en kroop erachteraan. De portieren gingen met een klap dicht en ik zag dat de jongen in het midden van de voorbank gevangenzat. Ik zag de doodsangst op zijn gezicht. Hij was bleek van de shock en door de smerige voorruit zag ik zijn mond wijd opengaan voor een geluidloze schreeuw. Ik zag de chauffeur schakelen, hoorde de motor razen en de banden gillen, en vervolgens kwam de pick-up recht op me af.

Het was een Toyota. Ik zag TOYOTA op de radiator onder de bullbar. Hij stond hoog op de wielen en ik kon het grote, zwarte differentieel op de vooras zien. Het was zo groot als een voetbal. Vierwielaandrijving. Grote, brede banden. Deuken en verbleekte lak die niet was gewassen sinds hij de fabriek had verlaten. Hij kwam recht op me af.

Ik had nog geen seconde voor een beslissing.

Ik sloeg mijn jas open en trok de Colt. Richtte nauwkeurig en schoot op de radiator van de Toyota. Het grote wapen gaf een flits en een enorme knal en steigerde in mijn hand. De enorme .44-kogel verbrijzelde de radiator. Ik schoot een tweede kogel op de linkervoorband af. Hij klapte met een spectaculaire explosie van zwarte rubberflarden. Meters kapotgeslagen band slingerden door de lucht. De pick-up maakte een scherpe bocht en stopte met de chauffeurskant naar mij toe. Op tien meter afstand. Ik dook achter het busje, sloeg de achterdeuren dicht, sprong op de stoep en

schoot een derde kogel af op de linkerachterband. Zelfde resultaat. Rubber alom. De pick-up stortte in een steile hoek op zijn velgen. De chauffeur maakte zijn portier open, sprong op het asfalt en krabbelde op een knie. Hij had zijn wapen in de verkeerde hand. Hij goochelde hem in zijn andere hand en ik wachtte af tot ik vrij zeker wist dat hij op mij ging richten. Daarna ondersteunde ik de bijna twee kilo zware Colt door mijn linkerhand onder mijn rechterpols te leggen, mikte nauwkeurig op de centrale massa zoals me lang geleden was geleerd en haalde de trekker over. De borst van de man leek wel in een enorme wolk bloed te exploderen. Het magere joch keek verstijfd van afschuw en schrik in de cabine toe. Maar de tweede man was eruit gesprongen, haastte zich om de motorkap en de loop van zijn wapen zwaaide mijn kant op. Ik wendde me naar links en wachtte een tel om mijn pols te steunen. Mikte op zijn borst. Schoot. Zelfde resultaat. Hij smakte in een rode wolk op zijn rug achter het spatbord.

Nu bewoog het magere joch zich in de cabine. Ik holde op hem af en trok hem over het lijk van nummer een. Holde met hem terug naar mijn busje. Hij was slap van schrik en verwarring. Ik duwde hem op de passagiersstoel, sloeg het portier dicht, draaide me vliegensvlug om en liep naar de chauffeurskant. Vanuit mijn ooghoeken zag ik een derde man recht op me af komen. Zijn hand ging in zijn jasje. Een of andere lange vent. Donkere kleren. Ik ondersteunde mijn arm, schoot en zag de grote, rode explosie in zijn borst precies op het moment dat ik besepte dat het de oude agent van de Caprice was en dat hij met zijn hand naar zijn legitimatie had gereikt. De legitimatie was een gouden schild in een versleten leren houder. Hij vloog uit zijn hand, wentelde door de lucht en viel met een klap tegen de stoeprand vlak voor mijn busje.

De tijd stond stil.

Ik staarde naar de rechercheur. Hij lag op zijn rug in de goot. Zijn hele borst was rauwe biefstuk. Hij zat onder het bloed. Er pulseerde geen bloed meer uit de wond. Geen spoor van een hartslag. Er zat een groot, ruw gat in zijn overhemd. Hij lag roerloos. Zijn gezicht lag afgewend en zijn wang lag hard op het asfalt. Hij had zijn armen wijd en ik zag de bleke aderen in zijn handen. Ik was me bewust van de zwarte weg, het felle groen van het gras en de strakblauwe lucht. Ik hoorde het geritsel van de verse blaadjes in de wind boven het geraas uit van de schoten die nog in mijn oren naklonken. Ik zag het magere joch door mijn voorruit naar de

doodgeschoten politieman en vervolgens naar mij kijken. Links zag ik de patrouillewagen van de bewakingsdienst van de universiteit uit het hek komen. Hij reed langzamer dan hij had moeten rijden. Misschien vroegen ze zich ongerust af waar hun jurisdictie begon en eindigde. Misschien waren ze gewoon bang. Ik zag hun lichtroze gezichten achter de voorruit. Ze keken mijn kant op. Ze reden niet veel harder dan twintig. Hij kroop recht op me af. Ik wierp een blik op het gouden schild in de goot. Het metaal was glad gesleten door levenslang gebruik. Ik wierp een blik op mijn busje. Bleef doodstil staan. Lang geleden was ik erachter gekomen dat het vrij gemakkelijk is om iemand om te leggen. Maar dat je dat met geen mogelijkheid weer ongedaan kunt maken.

Ik hoorde de universiteitsauto langzaam op me af komen. Hoorde zijn banden over het gruis op het asfalt knarsen. Voor de rest was er alleen maar stilte. Daarna begon de tijd weer te draaien, een stem in mijn hoofd schreeuwde *weg weg weg!* en ik zette het op een lopen. Ik dook in mijn busje, gooide het wapen op de middelste stoel, startte en maakte zo'n scherpe u-bocht dat we even op twee wielen reden. Het magere joch slingerde alle kanten op. Ik trok het stuur recht. Trapte op het gas en scheurde in zuidelijke richting. Ik had maar een beperkt overzicht in mijn spiegeltje, maar zag dat het daklicht op de auto van de universiteitspolitie aanging en dat ze de achtervolging inzetten. De jongen naast me zei geen woord. Zijn mond hing open. Hij moest zijn best doen om op zijn plaats te blijven. Ik deed mijn best om zo snel mogelijk ervandoor te gaan. Het was goddank niet druk. Het was een slaperig plaatsje in New England en vroeg in de ochtend. Ik joeg het busje op tot ruim honderdtien, klemde het stuur in mijn handen tot mijn knokkels wit zagen en staarde strak op de weg voor me, alsof ik niet wilde zien wat er achter me was.

‘Hoe ver zitten ze achter me?’ vroeg ik.

De jongen gaf geen antwoord. Hij was verslapt van de shock en zat in elkaar gedoken in een hoekje van zijn stoel, zo ver mogelijk bij mij vandaan. Hij staarde naar het dak. Hij had zijn rechterhand schrap gezet tegen de deur. Lichte huid, lange vingers.

‘Hoe ver zitten ze achter me?’ vroeg ik weer.

‘Je hebt een politieagent doodgeschoten,’ zei hij. ‘Die oude man was van de politie, weet je dat?’

‘Ja.’

‘Je hebt hem doodgeschoten.’

‘Per ongeluk,’ zei ik. ‘Hoe ver zitten die lui achter ons?’

‘Hij wilde je zijn legitimatie laten zien.’

‘Hoe ver zitten die lui?’

Hij kwam in beweging, draaide zich om en boog het hoofd een beetje zodat hij uit de achterraampjes kon kijken.

‘Dertig meter,’ zei hij. Hij klonk vaag en bang. ‘Heel dichtbij. Een van hen hangt met een pistool uit het raam.’

Tegelijkertijd hoorde ik in de verte de knal van een handwapen boven het geraas van de motor en de banden uit. Ik pakte de Colt van de stoel naast me. Liet hem weer vallen. Hij was leeg. Ik had al zes schoten afgevuurd. Een radiateur, die twee knapen, twee banden. En een politieman.

‘Handschoenenkastje.’

‘Je moet stoppen,’ zei hij. ‘En het uitleggen. Je hielp mij. Het was een vergissing.’ Hij keek me niet aan. Hij staarde uit de achterraampjes.

‘Ik heb een agent neergeschoten,’ zei ik. Ik hield mijn stem volledig neutraal. ‘Meer weten ze niet. Meer willen ze niet eens weten. Het hoe of wat zal ze niets kunnen schelen.’

De jongen zei niets.

‘Handschoenenkastje,’ herhaalde ik.

Hij draaide zich weer om en trok het kastje onhandig open. Daarin lag nog een Anaconda. Identiek. Roestvrij staal. Volle cilinder. Ik pakte hem van de jongen aan. Draaide mijn raampje helemaal open. De koude wind stormde naar binnen. Op het geraas van de wind kwam het geluid van een pistool achter ons dat snel en regelmatig werd afgevuurd.

‘Shit,’ zei ik.

De jongen zei niets. Het schieten ging maar door, hard, dof en ritmisch. Hoe kon het dat ze misten?

‘Op de grond,’ zei ik.

Ik schoof zijwaarts tot mijn linkerschouder hard tegen de deurlijst geklemd zat en stak mijn rechterarm om me heen tot de nieuwe revolver naar achteren wees. Ik vuurde een kogel af. De jongen staarde me met afgrijzen aan, liet zich vervolgens in de beenruimte zakken en sloeg zijn armen om zijn hoofd. Een tel later explodeerde het achterraampje drie meter achter de plek waar zijn hoofd had gezeten.

‘Shit,’ zei ik weer. Ik stuurde naar de kant van de weg voor een betere schootshoek en vuurde nog een keer naar achteren.

‘Jij moet kijken,’ zei ik. ‘Maar blijf zo laag mogelijk.’

De jongen bewoog zich niet.

‘Kom op,’ zei ik. ‘Nu. Je moet kijken.’

Hij kwam een klein stukje omhoog en draaide zich om zodat zijn hoofd net hoog genoeg zat om door de achterraut te kijken. Ik zag hem de verbrijzelde achterraut in zich opnemen. Ik zag dat hij besefte dat zijn hoofd precies in de vuurlinie had gezeten.

‘Ik ga een beetje langzamer rijden,’ zei ik. ‘En een beetje naar rechts, zodat zij ons inhalen.’

‘Niet doen,’ zei de jongen. ‘Je kunt dit nog steeds rechtzetten.’

Ik negeerde hem. Nam gas terug tot een kilometer of tachtig, ging rechts rijden en de universiteitsauto zwenkte automatisch naar links om langszij te komen. Ik schoot mijn laatste vier kogels af. De voorruit ging aan diggelen en de wagen schoot in een schuine bocht de hele weg over alsof de chauffeur was geraakt, of een band. Hij ploegde zich in de berm aan de overkant, vloog door een rij aangeplante struiken en verdween uit het gezicht. Ik liet de lege revolver op de stoel naast me vallen, draaide het raampje omhoog en gaf plankgas. De jongen zei niets. Hij staaarde slechts achter in het busje. Het kapotte raampje maakte daar een vreemd, kreunend geluid door de lucht die erdoor naar buiten werd gezogen.

‘Oké,’ zei ik. Ik was buiten adem. ‘Nu kunnen we gaan.’

De jongen draaide zich naar me toe.

‘Ben je gek geworden?’ vroeg hij.

‘Weet je wat ze met mensen doen die politielui neerschieten?’ vroeg ik.

Daar had hij niets op te zeggen. Een seconde of dertig reden we zwiiggend door, bijna een kilometer, knipperend met de ogen en buiten adem. We keken gebiologeerd naar de weg voor ons. Het interieur van het busje rook naar kruiddamp.

‘Het was een ongeluk,’ zei ik. ‘Ik kan hem niet tot leven wekken. Dus leg je er maar bij neer.’

‘Wie b en jij eigenlijk?’

‘Nee, wie ben jij?’

Hij zweeg. Hij hijgde. Ik keek in mijn spiegeltje. De weg achter ons was volledig uitgestorven. Voor ons uit ook. We waren ergens op het platteland, een minuut of tien van het dichtstbijzijnde klaverblad.

‘Ik ben een doelwit,’ zei hij. ‘Voor ontvoering.’

Het was een vreemde formulering.

‘Ze probeerden me te kidnappen,’ zei hij.

‘Denk je?’

Hij knikte. ‘Het zou de eerste keer niet zijn.’

‘Waarom?’

‘Geld,’ zei de jongen. ‘Wat dacht je.’

‘Ben je rijk?’

‘Mijn vader.’

‘Wie is hij?’

‘Gewoon, een man.’

‘Maar een rijk man,’ zei ik.

‘Hij importeert kleden.’

‘Kleden?’ vroeg ik. ‘Je bedoelt tapijten?’

‘Oosterse tapijten.’

‘Kun je rijk worden met het importeren van oosterse tapijten?’

‘Zeer,’ zei de jongen.

‘Heb je een naam?’

‘Richard,’ zei hij. ‘Richard Beck.’

Ik keek nog eens in het spiegeltje. De weg achter ons was nog steeds leeg. Voor ook. Ik nam wat gas terug en ging, als de eerste de beste chauffeur kalm in het midden van de rijstrook rijden.

‘Wie zijn die lui dan?’ vroeg ik.

Richard Beck schudde zijn hoofd. ‘Ik heb geen idee.’

‘Ze wisten waar ze je konden vinden, en wanneer.’

‘Ik ging naar huis voor mijn moeders verjaardag. Die is morgen.’

‘Wie weet daarvan?’

‘Ik weet het niet. Iedereen die mijn familie kent. Iedereen in het tapijtwereldje, denk ik. We zijn bekend.’

‘Bestaat er zoiets als een tapijtwereldje?’ vroeg ik.

‘We zijn allemaal concurrenten,’ zei hij. ‘Zelfde bronnen, zelfde markt. We kennen elkaar allemaal.’

Ik zei niets. Reed gewoon door, met negentig kilometer.

‘Heb jij een naam?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei ik.

Hij knikte alsof hij het begreep. Slimme jongen.

‘Wat ga je doen?’ vroeg hij.

‘Ik zet je af in de buurt van de snelweg,’ zei ik. ‘Dan kun je liften of een taxi bellen en me vervolgens helemaal vergeten.’

Hij werd heel stil.

‘Ik kan je niet naar de politie brengen,’ zei ik. ‘Dat kan gewoon niet. Dat snap je toch wel, hè? Ik heb er een gedood. Misschien wel drie. Jij hebt het me zien doen.’

Hij bleef zwijgen. Tijd voor een beslissing. De snelweg was nog zes minuten rijden.

‘Ze sluiten me op en gooien de sleutel weg,’ zei ik. ‘Ik heb een fout gemaakt, het was een ongeluk, maar daar gaan ze niet naar luisteren. Dat doen ze nooit. Dus vraag me niet om onder de mensen te komen. Niet als getuige, als niets. Ik ben hier weg alsof ik nooit heb bestaan. Is dat helemaal duidelijk?’

Hij zei niets.

‘En je geeft ze geen signalement,’ zei ik. ‘Zeg maar dat je je mij niet herinnert. Zeg maar dat je in shock was. Anders weet ik je te vinden en maak ik je dood.’

Hij gaf geen antwoord.

‘Ik zal je ergens afzetten,’ zei ik. ‘Alsof je me nooit hebt gezien.’

Hij bewoog zich. Draaide zich opzij en keek me recht aan.

‘Breng me naar huis,’ zei hij. ‘Helemaal. We zullen je geld geven en helpen. We zullen je verbergen, als je wilt. Mijn ouders zullen je dankbaar zijn. Ik bedoel, ik ben je dankbaar. Neem dat maar van mij aan. Je hebt mijn hachje gered. Dat met die agent was toch een ongeluk? Je hebt gewoon pech gehad. Het was onder druk. Dat snap ik best. We houden het geheim.’

‘Ik heb je hulp niet nodig,’ zei ik. ‘Ik moet je alleen lozen.’

‘Maar ik moet naar huis,’ zei hij. ‘We zouden elkaar een dienst bewijzen.’

Nog vier minuten voor de snelweg.

‘Waar woon je?’

‘In Abbot.’

‘Abbot waar?’

‘Abbot, Maine,’ zei hij. ‘Aan de kust. Tussen Kennebunkport en Portland.’

‘Dan gaan we de verkeerde kant op.’

‘Je kunt op de snelweg naar het noorden afslaan.’

‘Het moet minstens driehonderd kilometer zijn.’

‘We geven je geld. Het zal de moeite waard zijn.’

‘Ik kan je wel bij Boston afzetten,’ zei ik. ‘Er moet een bus naar Portland gaan.’

Hij schudde heftig zijn hoofd, alsof hij een toeval kreeg.

‘Geen sprake van,’ zei hij. ‘Ik kan niet met de bus. Ik kan gewoon niet alleen zijn. Zeker nu niet. Ik heb bescherming nodig. Die gasten kunnen er nog zijn.’

‘Die gasten zijn dood,’ zei ik. ‘Net als die verrekte smeris.’

‘Ze hebben misschien handlangers.’

Weer zo’n merkwaardig woord. Hij zag er klein, mager en bang uit. Er klopte een ader in zijn nek. Met beide handen trok hij zijn haar van zijn hoofd weg en draaide zijn hoofd naar het raam om me zijn linkeroor te laten zien. Dat was er niet. Er zat alleen maar een hard knobbeltje littekenweefsel. Het zag eruit als een stukje ongekookte deegwaar. Als een rauw stukje tortellini.

‘Dat hebben ze eraf gesneden en opgestuurd,’ zei hij. ‘De eerste keer.’
‘Wanneer?’

‘Toen ik vijftien was.’

‘Wilde je vader niet over de brug komen?’

‘Niet snel genoeg.’

Ik zei niets. Richard Beck bleef gewoon zitten met zijn litteken naar me toe. Hij zag er geschokt en bang uit en ademde als een machine.

‘Alles goed met je?’ vroeg ik.

‘Breng me naar huis,’ smeekte hij. ‘Ik kan nu niet alleen zijn.’

Het was nog twee minuten naar de snelweg.

‘Help me, alsjeblieft,’ zei hij.

‘Shit,’ zei ik voor de derde keer.

‘Alsjeblieft. We kunnen elkaar helpen. Jij moet ergens onderduiken.’

‘Dit busje kunnen we niet houden,’ zei ik. ‘We moeten aannemen dat er al een signalement door de hele staat is verspreid.’

Hij staaarde me hoopvol aan. De snelweg was nog een minuut.

‘We moeten een auto zien te vinden,’ zei ik.

‘Waar?’

‘Maakt niet uit. Auto’s heb je overal.’

Ten zuidwesten van het klaverblad was een enorm winkelcentrum. Ik zag het uit de verte al liggen. Er stonden hoge, bruine gebouwen met neonreclame en zonder ramen. Er waren gigantische parkeerterreinen die ongeveer halfvol auto’s stonden. Ik sloeg af en maakte een hele ronde. Het was zo groot als een flink dorp. Overal waren mensen. Ze maakten me nerveus. Ik kwam weer bij het uitgangspunt en reed langs een rij vuilniscontainers naar de achterkant van een groot warenhuis.

‘Waar gaan we heen?’ vroeg Richard.

‘Personeelsterrein,’ zei ik. ‘Het is hier de hele dag een komen en gaan van klanten. Onvoorspelbaar. Maar winkelpersoneel zit de hele dag binnen. Dat is veiliger.’

Hij keek me aan alsof hij het niet begreep. Ik reed naar een rij van acht auto's die met de neus naar een blinde muur stonden. Naast een Nissan Maxima met een saaie kleur van een jaar of drie was een leeg vak. Die was wel geschikt. Een vrij anoniem voertuig. Het parkeerterrein was achteraf, het was er stil en privé. Ik reed voorbij het lege vak en parkeerde er achteruit in. Ik zette de achterdeuren vlak tegen de muur.

'Ik moet dat kapotte raampje verbergen,' zei ik.

De jongen zei niets. Ik stopte beide lege Colts in mijn jaszak en gleed uit de auto. Probeerde de portieren van de Maxima.

'Zoek jij eens een stukje draad voor me,' zei ik. 'Dik elektriciteitsdraad of een kleeerhanger.'

'Ga je deze auto pikken?'

Ik knikte. Zei niets.

'Is dat wel verstandig?'

'Dat zou jij ook doen als je per ongeluk een agent had doodgeschoten.'

De jongen keek even glazig. Daarna leefde hij op en ging op zoek. Ik leegde de Anaconda's en gooide de twaalf hulzen in een container. De jongen kwam terug met een meter elektriciteitsdraad uit een berg afval. Ik beet de isolatie eraf, maakte een haakje aan het eind en schoof de draad langs de rubber afdichtstrip om het raam van de Maxima.

'Jij gaat op de uitkijk,' zei ik.

Hij liep weg om het parkeerterrein in de gaten te houden en ik duwde de draad in de auto, viste wat rond tot hij om de deurknop zat, en trok tot hij openging. Ik gooide de draad weer op de berg, bukte me onder de stuurkolom en trok het plastic hoesje van de bedrading. Ik zocht door de draden tot ik de twee had gevonden die ik nodig had en bracht ze bij elkaar. De startmotor jankte, de motor draaide, sloeg aan en bleef regelmatig draaien. De jongen was gepast onder de indruk.

'Slechte jeugd,' zei ik.

'Is dit wel verstandig?' herhaalde hij.

Ik knikte. 'Verstandiger kan het niet. Ze zullen de auto niet missen voor zes uur en misschien wel acht uur vanavond. Als de winkel dichtgaat. Dan ben jij allang thuis.'

Hij aarzelde even met zijn hand op het portier aan de passagierskant. Daarna schudde hij zich min of meer door elkaar en dook de auto in. Ik schoof de chauffeursstoel helemaal naar achteren,

stelde het spiegeltje bij en reed achteruit het vak uit. Reed kalmjes over het parkeerterreintje. Op ongeveer honderd meter maakte een politieauto met een slakkengangetje zijn ronde. Ik schoof weer in het eerste vrije vak en bleef met draaiende motor staan tot de politieauto weg was. Daarna reed ik snel naar de uitgang, het klaverblad rond, en even later zaten we op de brede, gave snelweg en reden we met een eerzaam gangetje van honderd kilometer per uur naar het noorden. De auto rook sterk naar parfum en er stonden twee dozen Kleenex. Tegen de achterraut zat een wollig beerdje gekleefd met zuignapjes op de plek waar zijn pootjes hadden moeten zitten. Op de achterbank lag een juniorhonkbalhandschoen en in de kofferbak hoorde ik een aluminium honkbalknuppel rammelen.

‘Mammies taxi,’ zei ik.

De jongen gaf geen antwoord.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ik. ‘Ze is waarschijnlijk verzekerd, een degelijke burger denk ik.’

‘Heb je geen rotgevoel?’ vroeg hij. ‘Over die politiemans?’

Ik wierp een blik opzij. Hij was mager en bleek en zat weer zo ver als hij kon bij me vandaan in elkaar gedoken. Zijn hand rustte tegen het portier. Door zijn lange vingers had hij iets van een musicus. Ik denk dat hij me wel sympathiek wilde vinden, maar voor mij was dat niet per se noodzakelijk.

‘Zulke dingen gebeuren nu eenmaal,’ zei ik. ‘Daar hoeft je niet overstuur van te raken.’

‘Wat is dat nou voor antwoord, verdomme?’

‘Het enige dat ik je kan geven. Waar gehakt wordt, vallen spaanders. Het betekent niets, tenzij het ons blijft achtervolgen. Per slot van rekening kunnen we het niet veranderen, dus gaan we niet bij de pakken neerzitten.’

Hij zei niets.

‘Bovendien was het je vaders schuld.’

‘Omdat hij rijk is en een zoon heeft?’

‘Omdat hij een waardeloze lijfwacht in dienst heeft genomen.’

Hij wendde het hoofd af. Zei niets.

‘Dat wáren toch lijfwachten?’

Hij knikte. Zei niets.

‘Heb jij dan geen rotgevoel?’ vroeg ik. ‘Over die lui?’

‘Een beetje, denk ik,’ zei hij. ‘Ik kende ze niet zo goed.’

‘Ze waren geen knip voor de neus waard,’ zei ik.

‘Het ging allemaal zo snel.’

‘Die gangsters zaten daar te wachten,’ zei ik. ‘Zo’n smerige oude pick-up die daar gewoon maar staat, in zo’n nuffig universiteitsstadje? Hadden ze nog nooit van risico-evaluatie gehoord?’

‘Wil je soms zeggen dat jij het wel in de gaten had?’

Ik knikte. ‘O, jawel.’

‘Niet kwaad voor een chauffeur van een bestelauto.’

‘Ik heb in het leger gezeten. Bij de militaire politie. Ik heb verstand van bewaking. Ik weet alles van bijkomstige schade.’

De jongen knikte onzeker.

‘Heb je al een naam?’ vroeg hij.

‘Hangt ervan af,’ zei ik. ‘Ik moet jouw standpunt weten. Ik kan me allerlei moeilijkheden op de hals halen. Er is minstens één politieagent dood en daarnet heb ik een auto gestolen.’

Hij zweeg. Ik volgde zijn voorbeeld. Kilometer na kilometer. We waren Massachusetts bijna uit.

‘Mijn ouders stellen loyaliteit erg op prijs,’ zei hij. ‘Je hebt hun zoon een dienst bewezen. En je hebt hún een dienst bewezen. Je hebt ze op zijn minst wat geld bespaard. Ze zullen wel blijk van hun dankbaarheid geven. Ik weet zeker dat jou verraden wel het laatste is wat ze zullen doen.’

‘Moet je ze niet bellen?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze verwachten me. Zolang ik maar kom, hoef ik ze niet te bellen.’

‘De politie zal ze bellen. Die denken dat je in de nesten zit.’

‘Ze hebben het nummer niet. Dat heeft niemand.’

‘De universiteit heeft je adres toch? Daar kunnen ze achter je nummer komen.’

Hij schudde weer zijn hoofd. ‘De universiteit heeft dat adres niet. Niemand heeft het. Met dat soort dingen zijn we heel voorzichtig.’

Ik haalde mijn schouders op en deed er nog een paar kilometer het zwijgen toe.

‘En jij?’ vroeg ik. ‘Ga jij me verlinken?’

Ik zag hem aan zijn rechteroor voelen. Het oor dat er nog zat. Het was duidelijk een volslagen onbewust gebaar.

‘Je hebt mijn leven gered,’ zei hij. ‘Ik zal je niet verlinken.’

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik heet Reacher.’

In een paar minuten waren we een minuscuul hoekje van Vermont

door en daarna reden we in noordoostelijke richting New Hampshire in. We maakten ons op voor een heel lange rit. De adrenaline verdween, de jongen raakte over zijn shock heen en uiteindelijk waren we allebei een beetje somber en slaperig. Ik zette het raampje op een kier om wat frisse lucht binnen en de parfumlucht eruit te krijgen. Het was lawaaiig, maar het hield me wel wakker. We praatten wat. Richard Beck vertelde dat hij twintig was. Hij was eerstejaars. Zijn hoofdvak was de een of andere hedendaagse kunstuiting die me in de oren klonk als vingerverven. Hij was niet goed in relaties. Hij was enig kind. Hij was erg ambivalent over zijn gezin. Het was duidelijk een hecht soort gemeenschap. Een deel van hem wilde eruit en een ander deel had hen nodig. Het lag voor de hand dat de vorige ontvoering hem behoorlijk getraumatiseerd had. Ik vroeg me af of ze hem soms nog meer hadden aangedaan dan dat oor afsnijden. Misschien nog iets veel ergers.

Ik vertelde hem over het leger. Ik legde mijn lijfwachtkwalificaties er een beetje dik op. Ik wilde dat hij zich in goede handen zou voelen, althans tijdelijk. Ik reed snel en gelijkmatig. De Maxima was net bijgetankt. We hoefden niet te stoppen voor benzine. Hij hoefde niet te lunchen. Ik stopte een keer om naar de wc te gaan. Ik liet de motor draaien zodat ik niet meer met de ontstekingsdraadjes hoefde te friemelen. Toen ik bij de auto terugkwam, trof ik hem lusteloos aan. We reden weer verder, passeerden Concord in New Hampshire en koersten af op Portland in Maine. De tijd verstreek. Hoe dichterbij zijn huis kwamen, des te meer hij zich ontspande. Maar hij werd ook stiller. Ambivalentie.

We staken de staatsgrens over en een kilometer of dertig voor Portland draaide hij zich om in zijn stoel om de weg achter ons nauwkeurig te bestuderen. Daarna zei hij dat ik de volgende afslag moest nemen. We sloegen af op een smalle weg die in oostelijke richting naar de Atlantische Oceaan voerde. Hij ging onder de I-95 door en doorkliefde vervolgens bijna vijftientwintig kilometer granietlandschap naar de zee. Het was het soort landschap dat er in de zomer geweldig uit zou zien, maar het was nog koud en ruig. Er stonden bomen die waren beknot door de zoute zeewind en kale rotspartijen waar storm en springvloed de aarde hadden weggevreten. De weg slingerde en kronkelde alsof hij zijn uiterste best moest doen om zo ver mogelijk naar het oosten te komen. Ik ving een glimp op van de zee in de verte. Hij was staalgrijs. We reden door langs kleine inhammen links en rechts. Ik zag strandjes van

gruizig zand. Vervolgens maakte de weg een bocht naar links en meteen weer naar rechts en naar boven, een kaap op die de vorm van een handpalm had. De palm versmalde abrupt tot een dunne vinger die recht in zee wees. Het was een stenen schiereiland van zo'n honderd meter breed en achthonderd meter lang. Ik voelde de wind aan de auto rukken. Ik reed het schiereiland op en zag een rijtje gebogen en onvolgroeide naaldbomen die een hoge granieten muur aan het oog probeerden te onttrekken, maar de juiste hoogte en dikte misten. De muur was zo'n tweeënehalve meter hoog. Bovenop zaten dikke rollen scheermesprikkeldraad. Met tussenpozen stonden er beveiligingslichten op. Hij liep over de volle honderd meter breedte van de vinger. Aan het uiteinde boog hij opeens scherp af en daalde helemaal naar het water, waar hij op een massieve fundering van kolossale stenen stond. De blokken waren overdekt met zeewier. Precies in het midden van de muur was een gesloten, ijzeren poort.

'We zijn er,' zei Richard. 'Hier woon ik.'

De weg voerde recht naar de poort. Daarachter ging hij over in een lange, rechte oprijlaan. Aan het eind van de oprijlaan stond een huis van grijze natuursteen. Ik zag dat het helemaal aan het eind van de vinger in zee stond. Net binnen het hek was een gelijkvloerse portierswoning. Hij had dezelfde vorm en was van hetzelfde materiaal als het huis, alleen veel kleiner. Hij was tegen de muur aan gebouwd. Ik nam gas terug en stopte voor de poort.

'Toeteren,' zei Richard Beck.

De Maxima had een logootje in de vorm van een walddhoorn op de deksel van de airbag. Ik drukte er met een vinger op en hij claxonnerde beleefd. Ik zag een bewakingscamera op de zuil van de poort schuin zakken en draaien. Het was alsof er een glazen oogje naar me keek. Het duurde een poosje voordat de deur van de portierswoning openging. Er kwam een man in een donker pak naar buiten. Het was duidelijk dat het pak uit een winkel voor bijzondere maten kwam, en waarschijnlijk de grootste maat was die er ooit was verkocht, en toch zat het de eigenaar erg krap om de schouders en waren de mouwen te kort. Hij was een stuk groter dan ik, waardoor hij ook prima als kermisattractie kon dienen. Hij was een reus. Hij kwam aan zijn kant van het hek dichterbij en staarde naar buiten. Hij keek een hele poos naar mij en maar even naar de jongen. Daarna ontsloot hij het hek en trok het open.